BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 020671 26 Kž 6
Sarajevo, 04.09.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Naide Hubjer kao predsjednice vijeća, Emira Neradina i Melike Murtezić kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Amera Selimovića, u krivičnom predmetu protiv optuženog M.K., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i Neovlašteno nabavljanje, posjedovanje, držanje, nošenje, trgovina, popravljanje, modifikacija ili prepravljanje i posredovanje oružjem, bitnim dijelovima i municijom iz člana 73. stav 1. tačka a) Zakona o oružju i municiji Unsko-sanskog kantona, sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz Bihaća i branitelja optuženog M.K., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 020671 25 K od 15.12.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 04.09.2026. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća odbija se kao neosnovana, dok se žalba branitelja optuženog M.K. djelimično uvažava, pa se presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 020671 25 K od 15.12.2025. godine preinačava u odluci o kazni, tako što se optuženom M.K., za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je tačkom 1. izreke presude oglašen krivim, primjenom navedene zakonske odredbe, kao i odredbi čl. 41. stav 1. tačka a), 42., 43. stav 1., 49. stav 1. i 54. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 17 (sedamnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, te mu se za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, posjedovanje, držanje, nošenje, trgovina, popravljanje, modifikacija ili prepravljanje i posredovanje oružjem, bitnim dijelovima i municijom iz člana 73. stav 1. tačka a) Zakona o oružju i municiji Unsko-sanskog kantona, za koje je tačkom 2. izreke presude oglašen krivim, primjenom navedene zakonske odredbe, kao i odredbi čl. 41. stav 1. tačka a), 42., 43. stav 1., 49. stav 1. i 54. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, nakon čega ga ovaj sud, primjenom odredbe člana 54. stav 2. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina, u koju mu se, na osnovu člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 27.12.2024. godine, pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 020671 25 K od 15.12.2025. godine optuženi M.K. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) i Neovlašteno nabavljanje, posjedovanje, držanje, nošenje, trgovina, popravljanje, modifikacija ili prepravljanje i posredovanje oružjem, bitnim dijelovima i municijom iz člana 73. stav 1. tačka a) Zakona o oružju i municiji Unsko-sanskog kantona, sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH, pa mu je sud, primjenom navedenih zakonskih odredbi, kao i odredbi članova 42., 43., 49. KZ FBiH, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, a za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, posjedovanje, držanje, nošenje, trgovina, popravljanje, modifikacija ili prepravljanje i posredovanje oružjem, bitnim dijelovima i municijom iz člana 73. stav 1. tačka a) Zakona o oružju i municiji Unsko-sanskog kantona, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, nakon čega ga je, primjenom odredbe člana 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina. Na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH odlučeno je da se optuženom u izrečenu kaznu uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 27.12.2024. godine, do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora. Također su na osnovu člana 78. stav 1. u vezi sa članom 71. tačka e) KZ FBiH i člana 73. stav 2. Zakona o oružju i municiji Unsko-sanskog kantona, od optuženog oduzeti predmeti krivičnog djela – poluautomatski pištolj marke Crvena zastava M70 cal. 7,65x17mm, bez serijskog broja (koji je izbrušen) sa okvirom i tri metka i kutija sa natpisom Browing, u kojoj se nalaze tri metka cal. 7.65mm, koji će se po pravomoćnosti presude uništiti, dok je na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 16.811,78 KM i paušala u iznosu od 200,00 KM, sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili kantonalna tužiteljica iz Bihaća i branitelji optuženog, advokati Almir Smajić i Marko Matić iz Bihaća.

Kantonalna tužiteljica je žalbu izjavila zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, uz prijedlog da ovaj sud njenu žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora u maksimalnom trajanju.

Branitelji optuženog M.K. su žalbu izjavili zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni, uz prijedlog da ovaj sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje, ili da pobijanu presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora u kraćem trajanju.

Federalni tužitelj je u svom podnesku broj T01 1 KTŽ 0006835 26 2 od 03.03.2026. godine predložio da se žalba kantonalne tužiteljice uvaži, prvostepena presuda preinači tako da se pojedinačne kazne zatvora i jedinstvena kazne izreknu u dužem trajanju, a da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Sjednica vijeća je održana shodno odredbi člana 319. stav 1. ZKP FBiH, budući da stranke i branitelji u žalbama nisu tražili da budu obaviješteni o sjednici.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu, pa je nakon toga odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede:

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka branitelji optuženog u žalbi navode da se prvostepeni sud, iako nema ni stručno znanje, ni zakonsko ovlaštenje, stavio u ulogu vještaka, jer je iznio stav da vrijeđanje optuženog od strane oštećene (zbog erektilne disfunkcije) nije imalo intenzitet koji bi opravdao reakciju optuženog koja je uslijedila u konkretnom slučaju (usmrćenje supruge). S tim u vezi branitelji ističu da je u toku postupka provedeno vještačenje sa čak pet vještaka medicinske struke, čiji su nalazi i iskazi saglasni i stručni, pri čemu su svi vještaci dali iste odgovore da optuženi zbog poremećaja ličnosti ima impulzivni (bez prethodnog razmišljanja) obrazac reagovanja i brz afektivni izljev, ljutnju, te da je u kritičnom momentu imao emocionalni okidač za ono što je uradio. Kako se prema mišljenju vještaka radi o teškom vrijeđanju, a prvostepeni sud, koji nema potrebno stručno znanje, odlučio da se ne radi o teškom vrijeđanju, time je, po mišljenju branitelja, suprotno zakonu i ustaljenoj sudskoj praksi prekoračio granicu svoje nadležnosti i povrijedio načelo kontradiktornosti krivičnog postupka.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Neprihvatljivom se ocjenjuje tvrdnja branitelja optuženog M.K. da zaključak prvostepenog suda da vrijeđanje od strane oštećene u konkretnom slučaju po svom intenzitetu nije bilo teško vrijeđanje, predstavlja „stavljanje u ulogu vještaka“, za što po mišljenju branitelja sud nema stručno znanje, a ni zakonsko ovlaštenje. Naime, prvostepeni sud je na str. 42. pobijane presude iznio ocjenu da postupci oštećene D.K., koja je od optužnog tražila seksualni odnos, a što on nije mogao uslijed erektilne disfunkcije i okolnosti da je toga dana strica sahranio, te da mu je na to oštećena govorila da nije nikakvo muško i da nije „vrijedan muška“, da je na njegov spomen stričeve sahrane opsovala strica i rekla da je i optuženi isti kao on, nisu tako teško uvredljivi postupci da bi opravdali usmrćenje supruge, te da prema životnom iskustvu i objektivnog ocjeni svih okolnosti tu ne postoji srazmjer. Ocjenom da se utvrđeno vrijeđanje u konkretnom slučaju ne može smatrati teškim vrijeđanjem, kao obilježjem krivičnog djela Ubistvo na mah iz člana 167. KZ FBiH, u kojem pravcu je išla tvrdnja odbrane, prvostepeni sud nije preuzeo ulogu vještaka, jer postojanje takvog obilježja krivičnog djela cijeni sud, dok branitelji u žalbi i ne konkretiziraju koju zakonsku odredbu smatraju da je time sud povrijedio, odnosno suprotno kojem stavu sudske prakse smatraju da je postupio, niti to, po ocjeni ovog suda, predstavlja povredu načela kontradiktornosti krivičnog postupka, kako to neosnovano tvrdi branitelj u svojoj žalbi.

Branitelji dalje u žalbi navode da je prvostepeni sud povrijedio odredbe članova 305. stav 1. i 6. ZKP FBiH jer je propustio da navede šta je utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja vještaka dr. Slobodana Stankovića i psihologa Tatjane Popović. S tim u vezi branitelji ukazuju da u pobijanoj presudi, poslije navoda na str. 39. pobijane presude da sud iz zajedničkog nalaza i mišljenja ovih vještaka utvrđuje, prvostepeni sud nije naveo ništa, pa je na taj način izostalo obrazloženje, povrijeđena odredba člana 305. stav 7. i učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Odredbom člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH propisano je da postoji bitna povreda odredaba krivičnog postupka kada, između ostalog, u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. U konkretnom slučaju branitelj ukazuje na izostanak obrazloženja u vezi sa nalazom i mišljenjem vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović. Iako pri tome ne konkretizira u odnosu na koje odlučne činjenice smatra da je izostalo obrazloženje u pobijanoj presudi, ovaj sud ukazuje da je na str. 30-36. pobijane presude prvostepeni sud iznio sadržinu nalaza i mišljenja ovih vještaka i njihovih iskaza na glavnom pretresu, ocijenio nalaz i mišljenje stručnim, zasnovanim na pratećem materijalu i urađenim testovima psihološke eksploracije, u skladu sa pravilima struke i uz date uvjerljive odgovore na ispitivanje tokom iznošenja nalaza i mišljenja, zbog čega je poklonio vjeru ovim vještacima da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio psihički zdrava osoba, bez mentalnog oboljenja, sposobna sa shvati značaj svojih postupaka i upravlja svojim djelima, zatim da optuženi ima poremećaj ličnosti u vidu narcističke strukture ličnosti, ali da to nije bolest i da ne dovodi do poremećaja u kontroli ponašanja, te da se u konkretnom slučaju afekt manifestovao u vidu bijesa, tj. kroz veliko crvenilo u licu, škrgutanje zubima, stezanje vilice, koje u intervjuu pominje, što predstavlja fizičku pratnju emocije bijesa, ali i u tom bijesu on je i dalje mogao da kontroliše svoje ponašanje. S obzirom na izneseno, iako je pravilno žalbom branitelja ukazano da na str. 39. pobijane presude nastupa prekid teksta u posljednjoj rečenici drugog pasusa, u kojoj se sud pozvao na utvrđenje iz nalaza i mišljenja vještaka dr. Slobodana Stankovića i psihologa Tatjane Popović, obzirom da je detaljna ocjena nalaza i mišljenja ovih vještaka i zaključaka koji iz njega proizlaze prethodno data, onda time što kod ponovljenog pozivanja na nalaz i mišljenje ovih vještaka nisu navedena (ponovo) konkretna utvrđenja iz nalaza i mišljenja, nije učinjena bitna povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer je sud u tom pravcu naveo razloge, pa nema bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koju branitelji optuženog žalbom ukazuju, niti je činjenično stanje iz istih razloga ostalo nepotpuno utvrđeno.

Branitelj optuženog smara da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, budući da je prvostepenu presudu zasnovao na nalazu i mišljenju vještaka dr. Slobodana Stankovića i psihologa Tatjane Popović, a taj dokaz je po mišljenju branitelja, pribavljen suprotno zakonskim odredbama. Naime, nezakonitost branitelj vidi u tome da su vještaci na str. 10. nalaza naveli: „Analizom izjava svjedoka jasno se vidi da ispitanik za vrijeme razgovora sa vještacima nije do kraja iznio značajan dio sadržaja koji je saopštio prethodnim vještacima, u policijskoj stanici i neposredno nakon prijave o inkriminisanoj radnji, a i drugih detalja kao npr. da je imao emotivnu vezu sa D. sestrom Š.“, dok na str. 12. nalaza i mišljenja vještaci navode: „Iz izjava koje su dali svjedoci policijske stanice K., vidljivo je da je ispitanik iznio informacije o događaju bez postojanja nesjećanja“. S obzirom na navedeno, branitelji smatraju da su vještaci zasnovali nalaz i mišljenje na iskazima svjedoka B.J., A. K., Z. H., N.T. i S.V., koje je sud prilikom odlučivanja o prethodnim prigovorima protiv optužnice proglasio nezakonitim i trebao ih je izdvojiti iz spisa i vratiti tužitelju, a što očito nije učinjeno. Za branitelja je simptomatično da je vještak dr. Slobodan Stanković na početku izlaganja nalaza i mišljenja imao potrebu da ispravi „tehničku grešku“, koja se ogleda u tome da na str. 12. nalaza umjesto riječi „iz izjava svjedoka koje su dali svjedoci policijske stanice K..“, treba da stoji „iz izjave koju je dao svjedok policijske stanice K.“, s tim da ovaj vještak nije napravio ispravku na str. 10. nalaza i mišljenja, iz čega se, po mišljenju branitelja, može zaključiti da se radi o iskazu optuženog kojeg je dao pred više policajaca u policijskoj stanici K. Branitelji također ističu da se tu ne radi o policajcu Almiru Subašiću, jer optuženi njemu nije iznosio detalje o inkriminisanom

događaju, nego je samo preko telefona rekao da je ubio suprugu i da pošalje patrolu, pa slijedi da upravo na iskazima pomenutih svjedoka policajaca vještaci zaključuju da optuženi nije imao amneziju, a ako su pak svoje mišljenje bazirali i na iskazu svjedoka A.S. i njegov iskaz je nezakonit iz istog razloga, tj. zato što nije poučio optuženog o njegovim pravima iz odredbe člana 92. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud prihvatio ispravku u pismeno izrađenom nalazu i mišljenju, koju je na početku svoga iskaza iznio vještak dr. Slobodan Stanković, u smislu da umjesto množine treba da jednina, tj. da se vještačenje temeljilo na iskazu jednog svjedoka policijskog službenika Policijske stanice K. i to A.S., a ne više njih. Nadalje, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je odgovarajući na istovjetan prigovor branitelja optuženih iznesen tokom glavnog pretresa, prvostepeni sud utvrdio da su iskazi policijskih službenika na koje su ukazali branitelji od strane sudije za prethodno saslušanje ocijenjeni nezakonitim, određeno je da se imaju izdvojiti iz spisa i vratiti tužitelju, te su uz dopis vraćeni nadležnom tužitelju, a iz zapisnika o glavnom pretresu proizlazi da nakon toga nisu uloženi u spise predmeta. S obzirom na navedeno, prvostepeni sud neosnovnim je ocijenio prigovor branitelja optuženog da je te iskaze mogao imati u vidu vještak dr. Slobodan Stanković koji je vještačio u kasnijoj fazi glavnog pretresa. Takve razloge i ovaj sud nalazi dovoljnim i prihvata ih u cijelosti, pa suprotan žalbeni prigovor branitelja optuženog nalazi neosnovanim.

U okviru ocjene prethodno pomenutog prigovora odbrane sa glavnog pretresa, prvostepeni sud se dotakao i argumenta da tekst na str. 10. nalaza ukazuje da su vještaci dr. Slobodan Stanković i psiholog Tatjana Popović nalaz i mišljenje zasnovali na nezakonitim iskazima svjedoka službenika policije koji su trebali biti izdvojeni iz spisa, pa je tako sud ukazao da nisu tačni navodi branitelja da je na str. 10. nalaza i mišljenja navedeno da je tada osumnjičeni svjedocima iznio značajan dio sadržaja koji je saopštio u Policijskoj stanici, nego je tačno da je na str. 10. navedeno da ispitanik za vrijeme razgovora sa vještacima nije do kraja iznio značajan dio sadržaja koji je saopštio prethodnim vještacima zbog čega je prigovor branitelja ocijenjen neosnovanim. S tim u vezi, ovaj sud nalazi da se u tekstu na str. 10. nalaza i mišljenja na koji se pozvao branitelj u žalbi navodi da „ispitanik za vrijeme razgovora sa vještacima nije do kraja iznio značajan dio sadržaja koji je saopštio prethodnim vještacima, u policijskoj stanici neposredno nakon prijave o inkriminisanoj radnji, a i drugih detalja ....“, dakle, govori se o saopštenju tokom intervjua „prethodnim vještacima“, pa bez obzira na naknadne navode da je to bilo „u policijskoj stanici, neposredno nakon inkriminisanog događaja“, u vezi čega branitelji u žalbi ne iznose nikakvu konkretnu argumentaciju, ovaj sud je stava da su neprihvatljivi žalbeni navodi da se saopštenja „prethodnim vještacima“, trebaju shvatiti kao saopštenja „prethodnim svjedocima“, budući da se čak i riječ „prethodnim“ može pravilno upotrijebiti samo ako je riječ o vještacima koji su prethodno vještačili, dok bi se riječ „prethodni svjedoci“ odnosila na svjedoke koji su u ranijem toku glavnog pretresa dali iskaze, a ne iskaze svjedoka iz istrage, kao što je slučaj u konkretnom predmetu. Žalbeni navodi u tom pravcu su iz navedenih razloga ocijenjeni neosnovanim.

U odnosu na žalbeni navod da je nalaz i mišljenje vještaka dr. Slobodana Stankovića i psihologa Tatjane Popović nezakonit „ako se zasniva na iskazu policijskog službenika A. S.“, za kojeg branitelji u žalbi ističu da mu optuženi nije iznosio detalje o inkriminisanom događaju, nego samo putem telefona prijavio da je ubio suprugu i tražio da pošalje patrolu, iz čega proizlazi da je

podnio prijavu krivičnog djela u smislu člana 230. ZKP FBiH, ovaj sud nalazi da branitelji u žalbi ne samo da ne iznose određenu tvrdnju da se osporeni nalaz i mišljenje vještaka zasniva na iskazu ovog svjedoka, nego, iako potvrđuju da je tom svjedoku optuženi putem telefona prijavio krivično djelo bez iznošenja „detalja o inkriminisanom događaju“ (što izjavljuje i optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu), ničim ne argumentiraju zašto smatraju da je u toj situaciji primjenjiva odredba člana 92. ZKP FBiH, koja se odnosi na ispitivanje osumnjičenog, pa se takav uopćeni žalbeni navod nije mogao uvažiti.

Suprotno žalbenom navodu branitelja optuženog, prvostepeni sud je na str. 5. pobijane presude naveo sasvim određene razloge zašto nije prihvatio prijedlog odbrane za ponovnim provođenjem vještačenja po vještacima psihijatru i psihologu (odbrana nije konkretizirala okolnosti na koje bi se ponovo provelo vještačenje, pa je sud takav prijedlog ocijenio paušalnim i odbio ga), a koje branitelji u žalbi ne osporavaju, pa slijedi da su žalbeni navodi branitelja u tom pravcu bez osnova.

Žalbeni navod branitelja optuženih da prvostepeni sud nije obrazložio zbog čega nije prihvatio prigovore odbrane na nalaz i mišljenje vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović ovaj sud ocjenjuje paušalnim, budući da branitelji ne konkretiziraju na koje prigovore nije dat odgovor, pa se takvi žalbeni navodi nisu mogli ispitati. Paušalnim su ocijenjeni i žalbeni navodi branitelja optuženog da je sud pored ranije razmatranih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka počinio i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, iz razloga što je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi i ne sadrži relevantne činjenice, budući da žalba ne sadrži konkretizaciju takvih navoda, pa ih nije bilo moguće ni ispitati.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branitelji optuženog u žalbi navode da prvostepeni sud nije prihvatio nalaz i mišljenje vještaka dr. Edina Bašagića, iako je vještak stručno osposobljena osoba, nalaz i mišljenje je dao na osnovu materijalnih dokaza i intervjua, te u skladu sa pravilima struke. Branitelji također ističu da prvostepeni sud nije prihvatio nalaz i mišljenje pomenutog vještaka iz razloga što je njegov iskaz sa pretresa u suprotnosti sa pisanim nalazom i mišljenjem, ali da pri tome zanemaruje da je i iskaz vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović, nakon unakrsnog ispitivanja, također u suprotnosti sa njihovim pisanim nalazom i mišljenjem, budući da je odbrana ovim vještacima postavljala skoro identična pitanja kao i vještaku dr. Edinu Bašagiću, na koja su i oni dali skoro identične odgovore, koje nisu dali u pisanom nalazu i mišljenju.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u sumnju pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da prvostepeni sud nije poklonio vjeru nalazu i mišljenju vještaka dr. Edina Bašagića ne samo iz razloga što je njegov iskaz u suprotnosti pismenim nalazom i mišljenjem, koji razlog u žalbi pominju branitelji, nego i zbog toga što je njegov nalaz sud ocijenio konfuznim i nerazumljivim, te što je u njegovom nalazu i mišljenju inkorporiran nalaz i mišljenje vještaka Mirjane Mišković i Tatjane Dragišić, koji je prethodno sud ocijenio nepotpunim i nije mu poklonio vjeru, a tim razlozima se branitelji u žalbi ne bave. S obzirom na navedeno ne može se prihvatiti žalbeni navod branitelja optuženog da je svoj nalaz i mišljenje vještak dr. Edin Bašagić dao u skladu sa pravilima struke, dok okolnost da je on stručna osoba i da se njegov nalaz zasniva na dokazima iz spisa (koje je koristio) i intervjuu kojeg je vještak obavio, sami za sebe ne umanjuju značaj razloga zbog kojih prvostepeni sud nije poklonio vjeru nalazu i

mišljenju tog vještaka, pa takvi žalbeni navodi ne mogu dovesti u sumnju ocjenu prvostepenog suda da vještaku dr. Edinu Bašagiću ne pokloni vjeru.

Žalbeni navod branitelja optuženog da iste nedostatke sadrži nalaz i mišljenje vještaka kojem je sud poklonio vjeru je paušalno, budući da branitelji ne konkretiziraju „skoro identična pitanja“, niti „skoro identične odgovore vještaka“, na koja se poziva u žalbi, pa se stoga nije mogao ni razmotriti.

Branitelji optuženog dalje u žalbi ukazuju na niz nedostataka nalaza i mišljenja vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović, i to kako slijedi: interpretacija dijagnoze je pogrešna i nesigurna (dijagnoza narcisoidnog poremećaja ličnosti je nesigurna i nedosljedna, dva psihijatra i psiholog u ranijim vještačenjima su potvrdili tu dijagnozu u skladu sa kriterijem važećih međunarodnih klasifikacija, a koju ne koriste vještaci u ovom nalazu i mišljenju i ne razjašnjavaju razliku između crta ličnosti i poremećaja, ima li optuženi neki drugi poremećaj i na osnovu kojih kriterija odbacuju ranije utvrđenu dijagnozu); postoji nepravilnost i propusti u metodologiji vještačenja (u nalazu se navodi da su vještaci „uzeli izjavu“ od optuženog, što je tipično za policiju, a ne za forenzički psihijatrijski intervju, za kojeg nema dokaza da je proveden, na str. 5. nalaza dat je „spontani monolog“ optuženog bez pitanja, a na str. 10. se navodi da optuženi nije do kraja iznio sadržaj pred vještacima, što ukazuje da nisu postavljali podpitanja i vodili struktuirani forenzički razgovor); kontradiktorni su navodi o postojanju amnezije (vještaci tvrde da se ne radi o organskoj amneziji, ali istovremeno da se radi o „psihogenoj amneziji“, što ostavlja utisak da amnezija postoji, te ističu da niko nikada nije ubistvo počinio u amneziji, što je po braniteljima netačna formulacija, jer je općepoznato da se amnezija ne dešava u trenutku izvršenja radnje, nego nakon događaja, te da osoba može biti svjesna i usmjerena, a nakon događaja imati amneziju); korišteni su nezakoniti dokaz (korišteni iskazi policijskih službenika koji su ranije proglašeni nezakonitim); vještaci nisu u cijelosti odgovorili na postavljene zadatke (od svih zadataka vještaci su samo utvrdili da optuženi ne boluje od hronične duševne bolesti, privremene duševne bolesti, da nije u stanju mentalne zaostalosti i da je njegova sposobnost da shvati svoja djela i upravlja postupcima bila u potpunosti očuvana, što sve ukazuje na potrebu novog vještačenja).

Ni ovi žalbeni navodi pravilnost pobijane presude nisu doveli u sumnju.

Tvrdnja branitelja optuženog da je interpretacija narcisoidnog poremećaja ličnosti optuženog u nalazu i mišljenju vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović nesigurna i nedosljedna, zbog toga što su „dva psihijatra i psiholog u ranijim vještačenjima potvrdili tu dijagnozu“ ne može dovesti u pitanje vjerodostojnost njihovog nalaza i mišljenja. Naime, već je obrazloženo iz kojih razloga sud nije prihvatio vjerodostojnim ranije nalaze i mišljenja vještaka psihijatara i psihologa u ovom predmetu i u tom pravcu su ocijenjenim neosnovanim žalbeni navodi branitelja, pa pozivanjem na te nalaze i mišljenja ne može se dovesti u sumnju nalaz i mišljenje vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović, kojeg je prvostepeni sud ocijenio vjerodostojnim. Osim toga, iz nalaza i mišljenja ovih vještaka i njihovih iskaza datih na glavnom pretresu proizlazi da su i oni utvrdili postojanje narcističke strukture ličnosti kod optuženog i jasno obrazložili kako se ona manifestuje, te se sasvim određeno izjasnili da se radi o poremećaju ličnosti koji nije bolest (str. 33.), da on ne dovodi do gubitka kontrole u ponašanju, nego do narušavanja interpersonalnih odnosa, kao i da po međunarodnoj klasifikaciji bolesti broj 10 to nije poremećaj u užem smislu, dok se međunarodna klasifikacija bolesti 11 ne primjenjuje u Bosni i Hercegovini,

jer nije usvojena. Date razloge prvostepenog suda, branitelji optuženog izjavljenom žalbom nisu doveli u sumnju, pa se žalbeni navodi u tom pravcu pokazuju neosnovanim.

Žalbene navode branitelja optuženog da su vještaci dr. Slobodan Stanković i Tatjana Popović u svom nalazu i mišljenju naveli da su „uzeli izjavu“, što je tipično za policiju, a da nema dokaza da su proveli forenzički psihijatrijski intervju u suprotnosti su sa navodima o dokazima i obavljenim testovima na kojima se nalaz i mišljenje poziva na str. 3. Naime, tu je navedeno da se vještačenje temelji, pored ostalog, na neposrednom psihijatrijskom pregledu, psihijatrijskoj eksploraciji ličnosti, psihologijskom testiranju – intervjuu, psihologijskoj eksploraciji ličnosti ispitanika, sve obavljeno dana 14.11.2025. godine u prostorijama Kantonalnog suda u Bihaću, što je vještak dr. Slobodan Stanković ponovio i na glavnom pretresu, pa ne stoji tvrdnja da nema dokaza da je provedeno psihijatrijsko testiranje optuženog. Nadalje, netačni su navodi iz žalbe da su vještaci „uzeli izjavu“, budući da iz pomenutog dijela nalaza i mišljenja proizlazi da se vještačenje temelji „- na izjavi ispitanika vezanoj za inkriminisanu radnju“, iz čega slijedi da su koristili izjavu optuženog iz spisa predmeta, dok se tvrdnja da iz datog „spontanog monologa optuženog“ proizlazi propust vještaka da postave podpitanja i vode struktuirani forenzički razgovor, ne mogu prihvatiti jer su nepotkrijepljeni, budući da se branitelji ni ne pozivaju na konkretan materijal o provedenim intervjuima, čiji sadržaj nastoje osporiti.

Izjašnjenje vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović o amneziji kod optuženog ovaj sud ne nalazi kontradiktornim, budući da iz njihovog nalaza i mišljenja i datog obrazloženja jasno proizlazi da su vještaci utvrdili postojanje amnezije, da ona nije organska, nego psihogena, koja podrazumijeva da je optuženi nesvjesno, mimo svoje volje potisnuo štetni događaj u podsvijest, jer je neprihvatljiv njegovoj svijesti, uz napomenu da se amnezija uvijek dešava nakon počinjenja djela, pa i u konkretnom slučaju. Navode branitelja optuženog kojima ukazuju da je netačna formulacija da niko nikada nije ubistvo počinio u amneziji, jer je je „općepoznato da se amnezija ne dešava u trenutku izvršenja radnje, nego nakon događaja, te da osoba može biti svjesna i usmjerena a nakon događaja imati amneziju“, ovaj sud ocjenjuje neprihvatljivim, jer argument koji koriste ne sadrži tvrdnju suprotnu onome što osporavaju.

U odnosu na žalbene navode o zasnivanju nalaza i mišljenja vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović na nezakonitim dokazima u vidu iskaza policijskih službenike već je odgovoreno kod ocjene žalbenog prigovora iz osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pa budući da su žalbeni navodi da je nalaz i mišljenje navedenih vještaka zasnovan na nezakonitim dokazima ocijenjeni neosnovanim (iz spisa predmeta proizlazi da su zapisnici izdvojeni i vraćeni tužitelju), za što je ovaj sud dao razloge na koje se upućuje, onda ponovnim pozivanjem na iste okolnosti branitelji ne mogu dovesti u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

Neprihvatljivim su ocijenjeni i žalbeni navodi branitelja optuženog da vještaci dr. Slobodan Stanković i Tatjana Popović nisu odgovorili na sve postavljene zadatke. Naime, iz obrazloženja pobijane presude i uvida u nalaz i mišljenje vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović, kao i zapisnika sa glavnog pretresa o njihovom ispitivanju, proizlazi da su vještaci odgovorili kako na pitanja koja su od značaja za ocjenu uračunljivosti optuženog, tako i na pitanja vezana za eventualno postojanje narcističkog poremećaja ličnosti i njegovog uticaja na sposobnost upravljanja vlastitim postupcima, kao i eventualno postojanje stanja afekta uslijed vrijeđanja od strane oštećene u vrijeme izvršenja krivičnog djela, što im je i bio zadatak postavljen naredbom o vještačenju. Tako su, pored ocjene postojanja narcističkog poremećaja ličnosti kod optuženog, o

čemu je ranije bilo govora, vještaci naveli da je u vrijeme izvršenja krivičnog djela kod optuženog utvrđeno afektivno stanje uslijed kojeg je bio ljut, bijesan, bubnjalo mu u glavi, stezao šake i škripao zubima, a zatim se okrenuo na drugu stranu kreveta, što je za njega predstavljalo emocionalnu povrijeđenost u mjeri afektivne napetosti sa sadržajem afekta gnjeva čije ispoljavanje je mogao kontrolisati (str. 12. nalaza i mišljenja), što su na glavnom pretresu vještaci obrazložili navodima da kod optuženog nema znakova gubitka afektivne kontrole pod dejstvom stresa. Dakle, i na ovo posljednje pitanje su vještaci dali odgovor, a što je prvostepeni sud imao u vidu kod ocjene njihovog nalaza i mišljenja, pa se suprotni žalbeni navodi branitelja optuženih pokazuju neosnovanim.

Branitelji optuženog smatraju da se pobijana presuda zasniva na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju jer je sud u potpunosti poklonio vjeru iskazu svjedokinje Š.A. iako je utvrđeno da je bila u ljubavnoj vezi sa optuženim za vrijeme dok je bio u braku sa njenom sestrom, pri čemu je izjavila da ju je optuženi silovao tri puta, a posve je nelogično da neko nekoga siluje tri puta i da se to ne prijavi policiji. Čak je izjavila, kako se to dalje ističe u žalbi, da joj je optuženi jedne prilike rekao da ne zna da se seksa, nego samo leži, a branitelji smatraju da to ukazuje da nije bilo silovanja, nego se radilo o ljubavnoj vezi i svjedokinja je vjerovatno očekivala da će optuženi ostaviti njenu sestru zbog nje, što se nije desilo, pa ona ima motiv da lažno svjedoči. Branitelji smatraju neprihvatljivim i navode ove svjedokinje da je optuženi tukao njenu sestru i da je bila plava od udaraca, a da to oštećena nikada nije prijavila policiji. U odnosu na ostale iskaze svjedoka branitelji ističu da proizlazi da su sa optuženim imali određene nesuglasice i malo se sporječkali, ali ništa što bi ukazivalo da je nasilna osoba, dok sud nije prihvatio iskaze svjedoka M.O., D.K. i J.M., iako su njihovi iskazi saglasi, logični i životno uvjerljivi, pri čemu prvostepeni sud navodi da žele pomoći optuženom, bez savjesne ocjene tih dokaza.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud prihvatio vjerodostojnim iskaz svjedokinje Š.A. i na osnovu njega utvrdio da je optuženi i ranije vršio radnje nasilja nad svojom suprugom i drugim članovima porodice. Prvostepeni sud se pozvao na njen iskaz u kojem je određeno pojasnila pojedine događaje, pa je tako navela da je prvi put vidjela da je D. „izudarana“ i plava po licu kada joj je otišla u posjetu u vrijeme dok je bila trudna i tada joj je rekla da ju je izudarao optuženi jer mu je bilo krivio što je sa Š. u posjetu došao i njen muž. Drugi put je svjedokinja vidjela da je D. bila modra i ljubičasta od šaka optuženog kada je on išao da radi u A., pa je sestri predložila da zove policiju, što je ona odbila riječima da to ne radi, da će optuženi ubiti njih obje, a sjeća se da je optuženi jedne prilike za vrijeme dočeka nove godine fizički napao njenog brata T., druge prilike i njenog oca, kada je rekao sinu od optuženog – D.u, da je isti kao i otac od optuženog, pa je optuženi njenog oca uhvatio za prsa i „zdrmao ga“ nekoliko puta, kao i da je napao i njenog mlađeg brata J. zbog rasprava u vezi puteva u N., kojeg je optuženi udario šakom u lice, ali ni to nisu prijavili da se položaj oštećene D. ne bi pogoršao, te da je dok su boravili u Sloveniji udario sina D. nožem, a zatim i oštećenu koja ga je pokušala braniti. Sud je našao da je iskaz svjedokinje Š.A. potkrijepljen iskazom svjedoka J.A., koji je potvrdio da je optuženi tukao D. u toku braka, te da su optuženom zbog toga i zabranili da dolazi njihovoj kući, kao i iskazom svjedoka H.O., koji je potvrdio da je optuženi nožem napao sina D. i suprugu D., te da je tada svjedok uvidio da ta porodica nije za njega i razveo se od kćerke od optuženog M.. Dakle, sasvim određene i saglasne iskaze pomenutih svjedoka sud je prihvatio vjerodostojnim i na osnovu njih utvrdio da je optuženi ranije činio radnje nasilja prema oštećenoj supruzi i drugim članovima porodice, dok

žalbeni navod branitelja da svjedokinja Š.A. ima navodno motiv da lažno tereti optuženog (zbog ranije prekinute ljubavne veze sa optuženim), nema osnova u izvedenim dokazima, jer je svjedokinja Š.A. svjedočila o silovanju, a odlučno negirala da se radilo o ljubavnoj vezi, u kojem pravcu nema bilo kakvih dokaza, kao uostalom niti za navode branitelja optuženog o očekivanju svjedokinje Š.A.a da optuženi napusti svoju suprugu zbog nje, dok su neprihvatljivi navodi da se svjedokinji ne može vjerovati jer je izjavila da ja tri puta bila silovana od strane optuženog, a to nije prijavila, budući da je svjedokinja pojasnila da optuženog nije prijavila kako ne bi napravila probleme svojoj sestri (koja je prvi put kad se to dogodilo bila pred porodom), nakon čega je ona i odselila iz njihove kuće.

Bez osnova su navodi branitelja optuženog da sud nije savjesno cijenio iskaze svjedoka iskaze M. O., D. K. i J.M., budući da je prvostepeni sud na str. 42. i 43. pobijane presude cijenio iskaze ovih svjedoka pojedinačno i doveo ih u vezu sa ocjenom iskaza svjedoka Š.A., J.A. i H.O., koji se također odnose na okolnosti odnosa između optuženog i oštećene i drugih osoba tokom ranijeg života, pa je, na osnovu detaljne analize tih dokaza, s obzirom da su iskazi svjedoka Š.A., J.A. i H.O. međusobno saglasni u pogledu konkretnih radnji nasilja od strane optuženog, dok svjedoci M. O., D.K. i J.M. govore o dobrim odnosima između optužene i oštećene, te optuženog kao oca i svekra nastoje prikazati u boljem svjetlu, poklonio vjeru iskazima svjedoka Š.A., J.A. i H.O., koji su bili uvjerljiviji. Dakle, prvostepeni sud je savjesno cijeni i ove dokaze, pa je žalbeni navod u tom pravcu neosnovan.

Branitelji optuženog u žalbi navode da se optuženom pogrešno na teret stavlja krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, budući da iz dokaza proizlazi da je počinio krivično djelo Ubistvo na mah iz člana 167. KZ FBiH. Pri tome se branitelji pozivaju na nalaz i mišljenje vještaka dr. Edina Bašagića, iz kojeg proizlazi da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio u stanju smanjene uračunljivosti uslijed jake razdraženosti izazvane teškim vrijeđanjem od strane oštećene, te da su svi vještaci dali iste odgovore da je optuženi zbog poremećaja ličnosti imao impulzivni obrazac reagovanja, kao i brz, afektivni izljev, ljutnju, te da je, po mišljenju vještaka dr. Edina Bašagića, postojala afektivna reakcija optuženog zbog konflikta sa oštećenom suprugom, da je to bio emocionalni okidač zbog verbalnog vrijeđanja, a ovaj vještak je potvrdio da to može izazvati eksplozivan narcistički bijes i osjećaj dubokog poniženja, iz čega branitelji zaključuju da je optuženi postupao u afektu, tj. stanju jake razdraženosti izazvanom teškim vrijeđanjem od strane oštećene njegovog muškog ega zbog erektilne disfunkcije. S obzirom da je ispalio četiri metka, jedino objašnjenje je da je optuženi bio u stanju jake uznemirenosti i nije postupao svjesno i sa namjerom, nego uslijed opisanog jakog afekta, a to potvrđuje i navod vještaka dr. Edina Bašagića da nije stekao dojam da je optuženi namjeravao ubiti suprugu.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Žalbeni navod branitelja optuženog da djelo njegovog branjenika u konkretnom slučaju treba kvalifikovati kao krivično djelo Ubistvo na mah iz člana 167. KZ FBiH, iz razloga što ga je doveden bez svoje krivnje u jaku razdraženost izazvanu teškim vrijeđanjem od strane oštećene, bazira se primarno na nalazu i mišljenju vještaka dr. Edina Bašagića. S tim u vezi je najprije potrebno istaći da nalaz i mišljenje tog vještaka prvostepeni sud nije prihvatio vjerodostojnim iz razloga što je njegov iskaz u suprotnosti sa pismenim nalazom i mišljenjem, što je taj nalaz našao nalaz konfuznim i nerazumljivim, te što je u njegovom nalazu i mišljenju inkorporiran nalaz i mišljenje vještaka Mirjane Mišković i Tatjane Dragišić, koji je prethodno sud ocijenio nepotpunim

i nije mu poklonio vjeru. Osim toga, suprotno tvrdnji branitelja optuženog iz nalaza i mišljenja ovog vještaka ne proizlazi da je optuženi predmetno krivično djelo počinio u stanju jake razdraženosti izazvane teškim vrijeđanjem od strane oštećene, jer su zaključci tog vještaka drugačiji.

Naime, u pismenom nalazu i mišljenju, u okviru zaključaka, vještak pod tačkom 2. navodi da u vrijeme samog činjenja krivičnog djela nema elemenata stanja optuženog koji bi potvrdili da je bio uslijed afektivnog stanja neuračunljiv, da bi se jak afekat morao manifestovati i tjelesnim simptomima, pojačanim anksioznim i vegetativnim smetnjama, jakom uznemirenošću, što bi zasigurno dovelo do konflikta koji bi kasnije rezultirao afektivnom reakcijom što se u ovom slučaju nije desilo. U tački 3. zaključaka vještak dalje navodi da iako je kod optuženog prag tolerancije za izazivanje afektivne reakcije niži, jer je pogođen njegov ego, mišljenja je da isti nije ni kvalitativno, niti kvantitativno adekvatan učinjenom djelu. I tokom direktnog ispitivanja od strane branitelja, vještak je na upit da li je optuženi u trenutku počinjenja djela postupao u afektu odgovorio da je optuženi mogao biti u afektu, ali da to on nije naveo, nego je izjavio da je na vrijeđanje od strane supruge ostao miran, tako da on u konkretnom slučaju nije naveo svoje somatske ili druge reakcije koje bi njegovu reakciju opravdale afektom, zbog čega vještak ostaje kod svog pismeno datog nalaza i mišljenja. Dakle, dr. Edin Bašagić, na čiji nalaz i mišljenje se branitelji pozivaju kod tvrdnje da je usmrćenje supruge optuženi počinio u stanju jake razdraženosti izazvane teškim vrijeđanjem od strane oštećene, na glavnom pretresu kod uopćenih pitanja dopušta da osoba sa narcističkim poremećajem ličnosti može počiniti usmrćenje druge osobe u afektu usljed teškog vrijeđanja, ali nalazi da u konkretnom slučaju nema elemenata za zaključak da je optuženi postupao takovom afektu, te na kraju ostaje kod istovjetnog stava u pismeno izrađenom nalazu i mišljenju. Iz navedenog slijedi da dokaz na koji se branitelji pozivaju u žalbi ne potvrđuje njihovu tezu da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio u stanju jake razdraženosti, izazvane teškim vrijeđanjem od strane oštećene (da nije bilo stanja jake razdraženosti proizlazi i iz nalaza i mišljenje vještaka dr. Slobodana Stankovića i Tatjane Popović), pa se žalbeni navodi branitelja optuženog kojima tvrdi da je djelo optuženog trebalo kvalifikovati kao krivično djelo Ubistvo na mah iz člana 167. KZ FBiH, pokazuju neosnovanim.

Osporavajući odluku o kazni kantonalna tužiteljica u žalbi navodi da sud nije „u potpunosti cijenio sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti“, pa tako u odnosu na olakšavajuće okolnosti ističe da optuženi jeste otac dvoje djece, ali da su oni već odrasle osobe koje imaju svoje porodice, da ni njegovo zdravstveno stanje ne može biti olakšavajuća okolnost, jer je u svom iskazu izjavio da je prostatu izliječio, a da za potenciju koristi lijekove koje mu je propisao liječnik. U odnosu na otežavajuće okolnosti kantonalna tužiteljica navodi da je sud propustio da obrazloži svaku otežavajuću okolnost i to stepen krivične odgovornosti, pobude iz kojih je djelo učinio, jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojim je djelo počinjeno, raniji život počinitelja, njegove osobne prilike i njegovo ponašanje nakon učinjenog krivičnog djela. Kantonalna tužiteljica je posebno istakla da se iz presude može utvrditi koje su pobude optuženog za učinjenje krivičnog djela, da se u vezi njegovog ranijeg života vidi da je konfliktna osoba, jer je bio u konfliktu sa braćom i sestrom od oštećene i ljudima koji su imali drugačije mišljenje od njegovog, te da je usmrtio oštećenu nakon 44 godine braka takoreći „iz ničeg“.

Branitelji optuženog u žalbi navode da je prvostepeni sud olakšavajućim okolnostima na strani optuženog nije dao značaj koji imaju, a nikako nije cijenio okolnosti da je optuženi ranije neosuđivan, njegovo iskreno kajanje, korektan odnos prema sudu i postupku, da je sam pozvao

policijsku stanicu i sačekao patrolu, nije bježao, niti se opirao lišenju slobode, te da oštećena djeca od optuženog D.K. i M. O., kao i snaha J.M. ne terete optuženog i ne traže naknadu nematerijalne štete. U odnosu na otežavajuće okolnosti prvostepeni sud je po mišljenju branitelja iste precijenio, a izračena kazna je strožija i ne doprinosi ostvarenju svrhe kažnjavanja, koja se može ostvariti i znatno blažom kaznom.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud kod odmjeravanja kazne optuženom uzeo u obzir kao olakšavajuće okolnosti činjenicu da je optuženi otac dvoje djece, starija osoba i slabog zdravstvenog stanja, a kao otežavajuće okolnosti da je u pravcu oštećene ispalio četiri hica, od kojih su je tri pogodila u gornje, vitalne dijelove tijela i time ispoljio bezosjećajnost, odlučnost, upornost i bezobzirnost jer je lišio života suprugu, užeg člana porodice, sa kojom je živio u zajedničkom domaćinstvu i ima zajedničku djecu. Cijeneći navedene okolnosti, sud je optuženom za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, a za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, posjedovanje, držanje, nošenje, trgovina, popravljanje, modifikacija ili prepravljanje i posredovanje oružjem, bitnim dijelovima i municijom iz člana 73. stav 1. tačka a) Zakona o oružju i municiji Unsko-sanskog kantona, kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, pa mu je primjenom odredbe člana 54. stav 1. i stav 2. tačka b) KZ FBiH, osudio na jedinstvenu kaznu u trajanju od 19 (devetnaest) godina, za koju smatra da će ostvariti svrhu kažnjavanja iz članova 7. i 42. KZ FBiH, a u koju mu je primjenom člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunao vrijeme provedeno u pritvoru od 27.12.2024. godine, do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora.

Razmatrajući žalbene navode kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog, ovaj sud je našao djelimično osnovanim žalbene navode branitelja optuženog.

Kao prvo ovaj sud nalazi da je pravilno žalbom kantonalne tužiteljice ukazano da su oba djeteta optuženog odrasle, punoljetne osobe, (ispitani kao svjedoci), pa slijedi da tu okolnost prvostepeni sud nije mogao optuženom uzeti kao olakšavajuću prilikom odmjeravanja kazne.

Nasuprot prethodno navedenom, ne može se prihvatiti žalbeni navod kantonalne tužiteljice da se optuženi ne može smatrati starijom osobom u vrijeme izvršenja krivičnog djela, iako je imao 64 godina, s obzirom na njegovu vitalnost i komunikativnost. Ovaj sud je stava da, bez obzira na te osobine, pomenuta životna dob optuženog opravdava zaključak da se radi o osobi starije životne dobi i da stoga ima značaj olakšavajuće okolnosti. Također su neprihvatljivi žalbeni navodi kantonalne tužiteljice da loše zdravstveno stanje optuženog ne može predstavljati olakšavajuću okolnost, s obzirom da nije tačan žalbeni navod da je u svojstvu svjedoka optuženi izjavio da je prostatu izliječio, nego da je liječi i da posjećuje urologa (str. 15. pobijane presude), dok okolnost da koristi terapiju za liječenje impotencije ne znači da ne boluje od te bolesti. Iz navedenog proizlazi da je pravilno prvostepeni sud ove okolnosti podveo pod osobne prilike optuženog koje imaju značaj olakšavajuće okolnosti.

Ovaj sud dalje nalazi neprihvatljivim žalbeni navod kantonalne tužiteljice da je prvostepeni sud trebao optuženom kao otežavajuću okolnost trebao uzeti u obzir da je konfliktna osoba, jer je imao konflikte sa braćom i sestrom od oštećene i ljudima koji su imali drugačije mišljenje. Te okolnosti uopćeno ukazuju na njegov karakter, a kantonalna tužiteljica konflikte koje pominje ne dovodi u vezu sa oštećenom u ovom postupku, pa te okolnosti ne mogu biti uzete u obzir optuženom kao otežavajuće pri odmjeravanju kazne. Okolnost da je optuženi usmrtio suprugu

nakon 44 godine braka prvostepeni sud je već uzeo u obzir, pa se ne ona može dva puta vrednovati i žalbeni navod u tom pravcu je bez osnova.

Bez osnova je i žalbeni prigovor kantonalne tužiteljice da je sud propustio da obrazloži otežavajuće okolnosti, budući da je prvostepeni sud to učinio na str. 48. pobijane presude, dok kantonalna tužiteljica, izuzev što citira zakonske pojmove iz člana 49. stav 1. KZ FBiH, ne konkretizira u žalbi koje okolnosti je prvostepeni sud „propustio da obrazloži“, zbog čega je žalbeni prigovor u tom pravcu bez osnova.

Žalbeni navod branitelja optuženog da je prvostepeni sud olakšavajućim okolnostima na strani optuženog propustio dati odgovarajući značaj ovaj sud nalazi neosnovnim, budući da iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da ih sud je uzeo u obzir kod odmjeravanja kazne, a po ocjeni ovog suda našle su odraza i u visini kazne koja je optuženom izrečena.

Nasuprot prethodno navedenom, pravilno je žalbom branitelja optuženog ukazano da je prvostepeni sud propustio optuženom da cijeni raniju neosuđivanost kao olakšavajuću okolnost, iako je u ličnim podacima naveo da je optuženi neosuđivan.

Neprihvatljivim su ocijenjeni žalbeni navodi da je optuženom kao olakšavajuće okolnosti sud propustio cijeniti njegovo iskreno kajanje, korektan odnos prema sudu i postupku, da je sam pozvao policijsku stanicu i sačekao patrolu, nije bježao, niti se opirao lišenju slobode, te da oštećena djeca od optuženog D.K. i M. O., kao i snaha J.M. ne terete optuženog i ne traže naknadu nematerijalne štete. Ovo iz razloga što kajanje koje je optuženi iskazao u svom iskazu nije potkrijepljeno bilo kakvom vanjskom manifestacijom u njegovom ponašanju, pa ovaj sud ne može prihvatiti da se radi o iskrenom kajanju. Uobičajeno korektni držanje na sudu ne može predstavljati olakšavajuću okolnost, dok okolnosti da je optuženi pozvao policiju, sačekao patrolu, nije se opirao lišenju slobode, te da oštećena djeca od stradale D.K. „ne terete“ optuženog i ne traže naknadu štete, također nemaju značaj olakšavajućih okolnosti, pa ih sud nije ni mogao uzeti u obzir kao olakšavajuće prilikom odmjeravanja kazne.

Također su bez osnova žalbeni navodi branitelja optuženog da je sud precijenio otežavajuće okolnosti i da izrečena kazne ne doprinosi ostvarenju svrhe kažnjavanja, budući da je prvostepeni sud otežavajućim okolnostima dao odgovarajući značaj i one su došle do izražaja u izrečenoj kazni, koja je odmjerena blizu posebnog maksimuma propisane kazne.

Dakle, iz prethodno date ocjene žalbenih navoda kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog proizlazi da ovaj sud našao da je pravilno žalbom kantonalne tužiteljice ukazano da sud nije mogao optuženom uzeti kao olakšavajuću okolnost da je otac dvoje djece, te je našao osnovanim žalbeni navod branitelja optuženog da je sud propustio da kao olakšavajuću okolnost njegovom branjeniku uzme u obzir da ranije nije osuđivan. Pri tome je sud stava da neosuđivanost optuženog u konkretnom slučaju ima veći značaj od nepostojanja olakšavajuće okolnosti u smislu roditeljstva nad maloljetnom djecom i da stoga ova okolnost treba da dođe do izražaja u kazni utvrđenoj za krivično djelo iz tačke 1. izreke prvostepene presude, cijeneći da su ova, kao i ostale okolnosti koje utiču na visinu kazne, a koje nisu dovedene u sumnju, u utvrđenoj kazni za krivično djelo iz tačke 2. izreke presude došle do izražaja u dovoljnoj mjeri. S obzirom na prethodno navedeno, iako je našao pravilnim ukazivanje kantonalne tužiteljice da okolnost da je otac dvoje djece ne predstavlja olakšavajuću okolnost, u kontekstu pomenutih utvrđenja ovaj sud je žalbu

kantonalne tužiteljice izjavljenu zbog odluke o kazni odbio kao neosnovanu, jer njena žalba nije uticala da kazna bude manja.

Slijedom navedenog, ovaj sud je žalbu kantonalne tužiteljice odbio kao neosnovanu, a djelimičnim uvažavanjem žalbe branitelja optuženog preinačio prvostepenu presudu u odluci o kazni, na način da je optuženom, polazeći od propisanih kazni zatvora za krivična djela za koja je optuženi oglašen krivim, imajući u vidu svrhu kažnjavanja, uzimajući u obzir olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje nisu uspješno osporene žalbama kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog, te dajući odgovarajući značaj ranijoj neosuđivanosti optuženog, a zanemarujući okolnost da je optuženi otac dvoje punoljetne djece, jer ista nema značaj olakšavajuće okolnosti, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH iz tačke 1. izreke presude utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 17 (sedamnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, a za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, posjedovanje, držanje, nošenje, trgovina, popravljanje, modifikacija ili prepravljanje i posredovanje oružjem, bitnim dijelovima i municijom iz člana 73. stav 1. tačka a) Zakona o oružju i municiji Unsko-sanskog kantona, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, nakon čega ga je, primjenom odredbe člana 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina, u koju mu se, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 27.12.2024. godine, pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora.

U ostalom dijelu prvostepena presuda je ostala neizmijenjena.

Iz navedenih razloga, a na osnovu članova 328. i 329. stav 1. ZKP FBiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Amer Selimović, s.r.

Predsjednica vijeća
Naida Hubjer, s.r.